

Vardır Mevla'mın Bir Bildiği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Nisan 2020

Bahşedilen gülücüğün dahi somurttuğu
Sefil düzenden ayrı düşmenin de vedası belki de:
En çok dokunan yüreğe
Dokunmadan sevmekle iştilgal bir gök gürültüsü
Elbet sadece Yaratanın şahitliğinde
Kuru başına da çekilmiyor işte hezeyan.

Manivelası, hasretle vurgun koylara
Yere göğe koyamadığım sevginin, aşkın da son katresi.
Elleri yumuk bir çocuğun son bakışı
Anne olmanın özlemine dahi aldırış etmeyen
Bir Anka kuşu ki
Özlemin de sönmez ferinde gaipten gelen isyan
Yeter ki Rabbim af eyle,
Dercesine kilit vurduğumuz mevsim.

Kindar tohumların da asla ekilmeyeceği toprak
Güneşin vurgusu
Saçlarımın da örgüsü
Aşkın mealî mi, sizce?
Sevip de görün dercesine
Uzandığım o rahle:
Pişmanlıkla dolu dolu bir izdiham
Neye yettim ki ömür yettikçe?

Sonlarsa vuku bulan:
Ne gam!
Aşkın künyesinde yazan özlem
Elbet çaresizliğin sivri dili
Yumuşakça seven rüzgârın da savurduğu
Gamın yelesi:
Aşka hüsrân yükleyen
Sevip de aşınmadı hani yüreğim, dercesine

Çaputların salındığı mevsimde

Taşkın gözlerin deldiği o ukdede
Kaldı mı gözü varlığın...
Nazarına yenik düştüğüm şarlatanın
Ve vazgeçemediğim bir zevce
Ne komik oysa:
Aşkın aşkla imtihanı.

Sökükleri çekip de elimine ettiğim bir rastık
Saçlarımı serdiği yastık
Göge dikili gözlerim ve yüreğim
Tüm insanlık tüm insanlık
Olsun ister miydim hiç taban tabana zıt?

Pekişen rehavet
Evrende çöken husumet:
Hala sevmeyi dilediğim bir aksan
Kurcaladığım mevsim sanıyor işte kendini hazan
Oysak kavuştuğum bahar ve Nisan
İşgali evrenin
Kök hücrelerine serilen hüznün de savruk etekleri
Taşların dolup taşıdığı
Uzattığım ekmek ve nimet ve iyi niyet:
Göğü taşıyan iblis mi sökün edecek ansızın?

Varsın da vursun rüzgâr
Kapanan kapılara asılsın yapraklar
Ben ki ne çiçek olabildim
Ne de yeşeren umuda dirlik ektim.

Zamanın birinde yaşadıysam
Sevip de tasalarımı hala aşamadıysam
Bir sefer tasında yan gelip yatmış mevsim gibi
İçime batan dikenlerime
Hala sökün de ettiyse gözyaşım
Elbet vardır Mevla'mın bir bildiği:
Vade dolana kadar ne kadar sevsem kardır
Bir de yazmanın meali iken görünmeyen üstümde
Lakin serpilene ümidim ve yüreğim
Elbet evrenin merkezinde

Başat bir iklim
Şaşalı bir de resim
Oysaki içi boş bir kare.

Mimlendiğim her izlekte
Solmayı ben dilemedim
Görünmezliğin de mucidi iken evren
Parmak izimle şerh düştüğüm şu kalem
Sığındığım kadar Rabbime ve içime
Azat edilmenin de ufkunda
Şiar edindiğim revnak bir umut
Sözcüklerin de basarken bam teline.